поп в Враца. Тамъ влѣзохъ в училището и учителствувахъ около три месеца, но Агапий дойде самъ и сетне чрезъ турския конакъ ме затвори и изпъди. Отъ тамъ азъ отидохъ в Търновица и съ помощьта на врачанскитѣ си приятели условихъ се за учитель, но не бѣхъ още започналъ, дойде софийский владика Паисий и ме изпъди.

Отъ Търновица отидохъ в Ловечъ и Видинъ и като не намерихъ место, понеже се бѣше вече починалъ баща ми, завърнахъ се в Тръвново къмъ края на 1848 г. Н. Михайловски бѣше дошелъ в Елена и азъ отидохъ в Елена да уча при него.

Додѣ бѣхъ в Ловечъ, азъ бѣхъ написалъ три книжки, една пѣснопойка съ пѣсни, друга „Владишко огледало", животътъ на 7 грешни владици в стихове сатирически и трета „Крумиада", историческа повѣсть в стихове за боя на Крума съ Никифора. Тези книжки бѣхъ изпратилъ до г. Апостолъ Конковъ в Свищовъ, да ги печата чакъ в Букурещъ, но не ги видѣхъ вече. Имахъ преписъ само отъ „Владишко огледало", който и показахъ на нѣкои отъ учениците и нѣкой отъ тѣхъ ми го откраднаха, чели го чрезъ нѣкой калугеръ, тѣ съобщили за това на владиката Неофита, а той настоя чрезъ брата Михайловски да ме не приберътъ в училището. Михайловски Никола плачеше когато ми съобщи това, както и азъ, че се отдѣлямъ отъ него. Послѣ това станахъ учитель в Тръвна. Неофитъ се помъчи да ме изпъди и отъ тамъ, но свещеницитѣ и търговцитѣ чорбаджии ме защитиха и азъ се заседѣхъ тамо и на 1853 г. се ожених. Въ Тръвна оттогава започнахъ да събирамъ пѣсни и пословици, до 2300 пословици и връхъ двѣстѣ пѣсни проводихъ чрезъ учителя Цвѣтко Недевъ на българското настоятелство в Одеса, но какво станало незнамъ. Издадохъ отъ тѣхъ нѣкои пѣсни у Богорова, Дозона, Раковски и отъ пословицитѣ у Любена Каравелова, но не всички. Азъ съставихъ, съ помощьта на другаря си, печатахъ в това време „Смѣсна китка", басненикъ и пѣснопойка.

На 1854 г. ме взе при себе си за писаръ врачанскиятъ тогава владика Доротей. Послѣ четире месеца, по настояването на Неофита, бидохъ принуд-